

Com gaudir del sexe

NÚRIA TIÓ.

L'Aurora.

Alzira, Bromera (L'eclectica, 103). 2003.

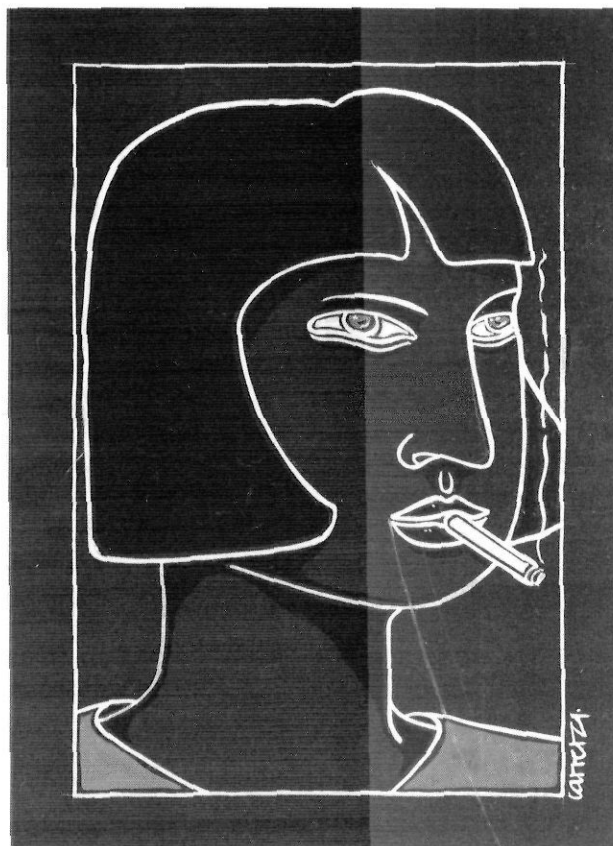
Si després d'haver llegit *L'Aurora* tornem a fer un cop d'ull a la portada del llibre, ens adonarem que s'adiu amb el contingut de la novel·la: sensual i explícita però sense desmesures.

Aquesta novel·la, guanyadora del X Premi de Literatura Eròtica La Vall d'Albaïda, és la narració dels primers vint anys de la vida de l'Aurora, dels vint anys al llarg dels quals esdevé persona adulta i durant els quals descobreix el seu cos. Contràriament al que podríem esperar d'una novel·la eròtica, anem llegint tots aquells episodis rellevants de la infància i de l'adolescència, però no només els que tenen a veure directament amb la descoberta del sexe. I és que a *L'Aurora* el sexe sempre és alguna cosa més que l'estricta relació carnal, els amants es coneixen, s'estimen o, com a mínim, s'atreuen. Al costat, doncs, dels episodis de sexe, hi trobem tot un seguit de circumstàncies que els complementen i fan que tinguin sentit.

Un aspecte que crida l'atenció és que el sexe que apareix a la novel·la sempre és positiu, només reporta plaer i felicitat, mai dolor, ni frustració, ni por, ni neguits. És una novel·la sexualment optimista, positiva. No podia ser d'altra manera, perquè la protagonista viu el sexe d'una manera natural, sense complexos ni tabús, perquè ha tingut la sort de rebre una educació que veia el sexe des d'un punt de vista humà. Amb aquests dos arguments a la vista —el del sexe més enllà de la carn i el de la naturalitat del sexe—, entendrem fins i tot l'última aventura de l'Aurora, que és, almenys, xocant: el darrer amant és qui la coneix més bé, i és igual qui sigui si tots dos s'han lliurat superant els tabús més ancestrals.

Tampoc passen per alt el lligam dels noms dels personatges (Aurora, Hèlios, Ares, etc.) amb les vicissituds de la vida amorosa dels seus homònims clàssics. Uns lligams que no ens perdrem gràcies a un recordatori final de l'autora, que a més facilita que el lector torni a revisar els personatges i les seves vivències sexuals.

Hi ha un element narratiu, per a mi el més destacable, que des del principi de la novel·la crea un efecte de suspens que ens empeny a llegir àvidament per descobrir-ne el desenllaç. Al costat de la narració de la vida de l'Aurora

anem trobant uns capítols que s'aparten del fil argumental i de la cronologia, i que porten per títol un dia de la setmana. Al principi ni tan sols en reconeixem els protagonistes, i a mesura que avança la narració es van revelant incògnites fins que, en el moment en què la cronologia dels dos episodis argumentals coincideix, ens trobem davant d'un final sorprenent i excitant.

En definitiva, *L'Aurora* és una lectura molt recomanable, no gens perniciosa, és una mostra d'una actitud desacomplexada davant les relacions sexuals, una prevenció contra hàbits educatius sexualment malsans, o senzillament és una lectura amena i distreta que permet passar una bona estona... o més d'una.

David Prats Vidal